

Huiver

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Allie Reynolds

Huiver

Vertaald door Ernst de Boer
en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5087 0

© 2021 Allie Reynolds

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Shiver*

Oorspronkelijke uitgever Headline

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Rebecca Schantz/FOAF/Getty Images

Foto auteur © Alison Loconte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn vader en moeder. Bergsporters.

Proloog

Het is weer de tijd van het jaar. Het moment waarop de gletsjer lichamen prijsgeeft.

De immense ijsmassa daar boven is een bevroren rivier die zo langzaam stroomt dat het onzichtbaar is voor het menselijk oog. In de glasachtige diepten liggen recente slachtoffers naast eerdere. Sommige komen er aan de bovenkant uit, andere via de gletsjertong, en het valt niet te zeggen wie als volgende naar buiten komt.

Het kan jaren duren voor ze tevoorschijn komen. Tientallen jaren zelfs. Een gletsjer in het naburige Italië kwam onlangs in het nieuws toen de gemummificeerde lijken van soldaten uit de Eerste Wereldoorlog werden gevonden, compleet met helmen en geweren.

Toch moet wat erin gaat er vroeg of laat ook uit komen, dus ik controleer het plaatselijke nieuws elke ochtend.

Er is één bepaald lichaam waar ik op wacht.

I

‘Hallo?’ Mijn roep echoot in de betonnen spelonk.

De vertrouwde rood-witte gondel hangt op zijn plaats, maar er zit niemand in de bedieningsruimte. De zon is achter de Alpen verdwenen, de hemel is roze, en toch brandt er geen enkel licht in het gebouw. Waar is iedereen?

Een ijzige wind striemt mijn wangen. Ik kruip dieper weg in mijn jas. Het is laagseizoen en het skioord gaat pas over een maand open, dus ik had niet verwacht dat de andere skiliften al in bedrijf zouden zijn, maar deze wel. Hoe zouden we anders boven bij de gletsjer kunnen komen? Heb ik me in de dag vergist?

Ik laat mijn snowboardtas op het perron vallen en pak mijn telefoon om de e-mail erop na te lezen. *Ik weet dat het een poos geleden is, maar hebben jullie zin in een reünie? Panoramagebouw, glacier du Diable, Le Rocher. Laten we om 5 u 's middags bij de kabelbaan afspreken. Vrijdag 8 november. C. x*

C van Curtis. Als iemand anders me had uitgenodigd, had ik het bericht gedeletet zonder te antwoorden.

‘Yo, Milla!’

Daar komt Brent de trap op gerend. Hij is twee jaar jonger dan ik en moet nu dus eenendertig zijn. Hij heeft nog steeds die jongensachtige charme – datzelfde sluike, donkere haar, de kuiltjes in zijn wangen – maar hij ziet er moe en afgemat uit.

Hij tilt me van de grond in een enthousiaste omhelzing. Ik geef hem ook een innige hug. Al die koude nachten die ik met hem in bed heb doorgebracht. Ik voel me schuldig dat ik geen contact met hem

heb gezocht. Maar na wat er is gebeurd... Nou ja, hij heeft ook geen contact met mij opgenomen.

Boven zijn schouders rijzen de scherpe pieken als schaduwen op tegen de donker wordende lucht. Wil ik dit eigenlijk wel? Het is nog niet te laat. Ik zou nu een uitvlucht kunnen bedenken, in mijn auto kunnen springen en terugrijden naar Sheffield.

Achter ons schraapt iemand zijn keel. We laten elkaar los en zien Curtis' lange, blonde gestalte.

Ergens had ik verwacht dat Curtis er hetzelfde uit zou zien als de laatste keer dat ik hem zag. Overweldigd door verdriet. Een gebroken man. Maar zo ziet hij er natuurlijk niet uit. Hij heeft tien jaar de tijd gehad om het te verwerken. Of om het allemaal diep weg te stoppen.

Curtis' omhelzing is vluchtig. 'Goed je weer te zien, Milla.'

'Ja, jou ook.' Ik heb het altijd moeilijk gevonden hem recht in de ogen te kijken omdat hij er zo verdomd goed uitziet – nog steeds, trouwens – maar nu vind ik het zelfs nog lastiger.

Curtis en Brent grijpen elkaars handen vast, waarbij die van Curtis bleek afsteken tegen die van Brent. Ze hebben hun snowboard bij zich, dat is geen verrassing. Zonder kunnen we moeilijk de berg op. Ze dragen een spijkerbroek, net als ik, maar ik moet een beetje lachen als ik zie dat ze een overhemd onder hun snowboardjas dragen.

'Het was toch niet de bedoeling dat ik iets chics aantrok, hè?' zeg ik.

Curtis neemt me van top tot teen op. 'Je kunt er wel mee door.'

Ik slik. Zijn ogen zijn nog net zo blauw als altijd, maar ze doen me denken aan iemand aan wie ik liever niet herinnerd wil worden. Ik voel ook niets van de warmte die hij vroeger uitstraalde. Voor hem ben ik naar deze plek gereden waar ik gezworen had nooit meer te komen. Ik heb er nu al spijt van.

'Wie komen er nog meer?' vraagt Brent.

Waarom kijkt hij mij aan?

'Geen idee,' zeg ik.

Curtis lacht. 'Weet je dat niet?'

Voetstappen. Daar komt Heather. En wie is dat? Dale? Dat één je niet – zijn die nog steeds samen?

Dales wilde bos haar is nu stijlvol geknipt en zijn piercings zijn

verdwenen. Zijn modieuze skateschoenen zien eruit of ze nog nooit een skateboard hebben gezien. Hij zal wel bij Heather onder de plak zitten. Maar zijn snowboard mocht hij dan toch wel van haar meenemen.

Heather draagt een zwart glitterjurkje met een panty en knielaaizen. Ze moet het steenkoud hebben, ook al draagt ze er een pufferjack overheen. Een vleug haarspray van haar lange, donkere lokken als ze me omhelst.

‘Fijn om je te zien, Milla.’ Ze moet al een paar drankjes achter de kiezen hebben, want het lijkt bijna of ze het meent. Haar laarzen hebben een hak van zevenenhalve centimeter, waardoor ze bijna drie centimeter langer is dan ik, en dat is waarschijnlijk de reden dat ze ze draagt.

Ze pronkt met een ring.

‘Zijn jullie getrouwd?’ vraag ik. ‘Gefeliciteerd.’

‘Drie jaar nu.’ Haar Geordie-accent is vetter dan ooit.

Brent en Curtis slaan Dale op de schouder.

‘Heeft wel effe geduurd voordat je haar hebt gevraagd, hè jongen?’ zegt Brent. Zijn Londense accent lijkt ook sterker te zijn geworden.

‘Ik heb hém gevraagd, als je ’t weten wilt,’ snauwt Heather.

De deur van de gondel schuift knarsend open. Een skiliftbediende met een zwarte pet van het skioord diep over zijn ogen getrokken, komt aan geschuifeld. Hij vinkt onze namen af op een klembord en gebaart dat we moeten instappen.

De anderen gaan een voor een de gondel in.

‘Zijn we zo compleet?’ vraag ik om tijd te rekken.

De liftbediende denkt van wel. Hij heeft in de verte iets bekends.

De anderen zijn nu allemaal binnen. Met tegenzin loop ik achter ze aan.

‘Wie zou er verder dan nog moeten zijn?’ wil Curtis weten.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. Er waren wel een paar anderen die kwamen en gingen, maar van onze oorspronkelijke groep zijn wij vijven over.

De vijf die nog op hun benen staan, liever gezegd.

Ik word overvallen door een golf van schuldgevoel. *Zij kan nooit meer lopen.*

De liftjongen sluit de deur. Ik probeer zijn gezicht beter te zien,

maar hij loopt al weg over het perron en verdwijnt in de bedieningscabine.

De gondel komt met een schok in beweging. Net als ik staren de anderen als gebiologeerd door het plexiglas terwijl we over de toppen van de sparren omhoog zeilen, de berg op, achter het afnemende licht aan. Het is raar om aarde en gras onder ons te zien. Hier lag altijd sneeuw. Ik kijk of ik marmotten zie, maar die houden waarschijnlijk winterslaap. We glijden over een steile rotswand heen en het dorpje Le Rocher verdwijnt uit het zicht.

Hangend in de lucht, terwijl het landschap langs ons heen glijdt, bekruipt me een vreemd gevoel. In plaats van naar de top van de berg te klimmen, lijkt het of we terug in de tijd reizen. En ik weet niet of ik er al klaar voor ben om het verleden onder ogen te zien.

Te laat. De gondel zwaait het middenstation al binnen. We stappen uit en slepen onze tas met ons mee. Het is hier kouder, en waar we naartoe gaan is het nog kouder. Een Franse vlag wappert in de bries. Het perron is verlaten. Halverwege verandert het groen en bruin in wit: de sneeuwgrens.

‘Ik had gedacht dat er nu wel sneeuw tot in de vallei zou liggen,’ zegt Brent.

Curtis knikt. ‘Dat noemen ze nou klimaatverandering.’

Dit is ’s winters het hart van het skigebied, met stoeltjesliften en sleepliften die alle kanten op gaan, maar vandaag is de gondel de enige kabelbaan die in bedrijf is.

Vroeger lag de halfpipe vlak naast dat kleine schuurtje. Nu is de lange, U-vormige goot slechts een modderige geul, maar in gedachten zie ik nog de smetteloos witte wanden. Destijds de beste halfpipe van Europa, en daarvoor kwamen we hier de hele winter naartoe.

God, ik krijg kippenvel van de herinneringen. Ik zie de jongere versies van onszelf daar stoeien en lachen. Met z’n vijven.

Plus de twee die er nu niet zijn.

Een ijskoude windvlaag blaast mijn haar rond mijn gezicht. Ik trek de rits van mijn snowboardjas helemaal op tot mijn kin en loop haastig achter de anderen aan.

Deze gondel brengt ons tot bijna 3500 meter. De Diable is een van de hoogste skigebieden van Frankrijk. De glanzende oranje gondels

hangen als kerstballen aan de kabel. Curtis stapt de dichtstbijzijnde open gondel in.

Heather trekt aan Dales hand. 'Laten wij een eigen gondel nemen.'
'Nee, kom op,' zegt Dale. 'We passen er allemaal in.'

Curtis maakt een weids gebaar. 'Ruimte zat.'

Heather aarzelt en ik begrijp haar wel. In theorie passen er zes mensen in deze kleine gondels, maar met onze tassen erbij is het best krap. En het helpt ook niet echt dat zij een koffer bij zich heeft.

Brent vouwt zijn lange lijf dubbel om naar binnen te gaan. 'Je kunt op mijn schoot zitten, Mills. Geef je tas maar aan.'

'Dale kan wel bij jou op schoot,' zeg ik. 'Ik ga hier zitten.'

Uiteindelijk gaat Heather op Dales knie zitten, naast Curtis, en Brent en ik tegenover ze met de tassen tussen ons in gepropt. Dale ziet er heel gek uit zonder dreadlocks. Met zijn Scandinavische haar- en huidskleur deed hij me vroeger aan een Viking denken. Nu ziet hij er eerder uit als de presentator van een spelletjesprogramma op tv.

We vliegen razendsnel over het plateau. Wat een leegte onder ons. Ik was vergeten hoe uitgestrekt dit gebied is. 's Zomers lopen hier wandelaars over de zigzaggende paden. Het moet hier prachtig zijn – met een enorme variëteit aan alpiene bloemen – maar vandaag zien we alleen maar bruin gras en puinhellingen. Geen enkel teken van leven, zelfs geen vogels. Het land ziet er dor uit.

Doods.

Nee. Slapend. Wachtend.

Net als iets anders daar boven. Ik slik en duw de gedachte weg.

Curtis' knie stoot tegen de mijne als we langs een kabelbaanmast ratelen. Hij lijkt ongebruikelijk stil, maar dat begrijp ik wel. Als dit voor mij al moeilijk is, moet het voor hem honderd keer erger zijn.

In de uitnodiging werd er niets over gezegd, maar het is duidelijk waarom we hier zijn. De dag voor we de uitnodiging kregen stond dit in het nieuws:

Vermiste Britse snowboardster tien jaar later na juridisch steekspel doodverklaard.

De anderen zullen even weinig zin hebben gehad om te komen als ik, maar hoe hadden we kunnen weigeren? Het is logisch dat hij haar wilde herdenken.

Nu ligt er sneeuw onder ons, lila oplichtend in de schemering. Ver boven ons de torenhoge rotsen waar Le Rocher zijn naam aan heeft te danken. Het Panoramagebouw ligt daarbovenop, een donkere, gedrongen schim die zich schrap zet tegen de elementen.

‘Hoe heb je dit nou voor elkaar gekregen, Mills?’ vraagt Brent.

‘Wat voor elkaar gekregen?’ zeg ik.

‘Viptoegang tot de gletsjer. Privéritje met de kabelbaan en zo. Behoorlijk chic.’

Ik staar hem aan. ‘Wat bedoel je?’

‘De boel ligt hier nog stil. Het zal niet goedkoop zijn geweest.’

‘Waarom denk je dat ik het heb georganiseerd? Het was Curtis.’

Curtis kijkt me verbaasd aan. ‘Pardon?’

Waar hebben ze het over? We trekken onze telefoon tevoorschijn. De vorige keer dat ik mijn telefoon hier mee naartoe nam heb ik het scherm al bij de eerste run gemold, en hield ik er een akelige telefoonvormige bloeditstorting op mijn heup aan over. Daarna heb ik hem nooit meer mee naar boven genomen.

Ik laat ze de e-mail zien die ik heb gekregen, en Brent laat me zijn uitnodiging zien. Die is hetzelfde als die van mij, alleen is hij ondertekend met M, en er staat een ps bij: *Ben mijn telefoon kwijt. E-mail me.*

‘Kijk maar.’ Curtis laat zijn uitnodiging zien – dezelfde als die van Brent.

Ik heb Curtis nooit goed kunnen peilen. Is dit zijn idee van een grap?

De gondel ratelt weer langs een mast en mijn oren gaan dichtzitten. Hier begint het echt steil te worden. We zijn aan de lange klim naar de gletsjer begonnen.

Ik kijk naar Dale en Heather. ‘Wat stond er in jullie uitnodiging?’ Dale aarzelt.

‘Ja, zelfde als die van jou,’ zegt Heather.

‘Van M of van C?’ vraagt Brent.

‘Eh, M.’ Heather kijkt me even aan.

Waarom heb ik het idee dat ze liegt? ‘Mag ik eens zien?’

‘Sorry,’ zegt Heather. ‘Ik heb ’m al gedeletet. Maar hij was hetzelfde als die van de anderen.’

Ik weet niet wat ik boven moet verwachten. Muziek? Kaarsen? Oubers met dienbladen vol champagne?

Dat is er allemaal niet. Het perron van de kabelbaan is spaarzaam verlicht en verlaten, de bedieningscabine leeg. Een sirene loeit en de gondel komt schokkerig tot stilstand. Ze bedienen de kabelbaan blijkbaar van beneden om personeelskosten te besparen, en hebben op de beveiligingscamera gezien dat we zijn aangekomen. Maar na de verwarring over wie ons heeft uitgenodigd, is het best een beetje eng, en aan de rimpels in Heathers voorhoofd te zien denkt zij er net zo over. We trekken onze tassen naar buiten.

Brent kijkt me aan. 'Laten we onze spullen voorlopig hier liggen?' 'Dat moet je mij niet vragen,' zeg ik.

Hij zet zijn tassen neer. Ik aarzel, maar laat die van mij er ook staan. Het lijkt me sterk dat iemand ze hier zal pikken.

De traptreden zijn van metalen rasters om uitglijden met besneeuwde skischoenen te voorkomen. Tegen de tijd dat ik boven ben, loop ik te hijgen. De lucht is hier ijl. Ik duw de dubbele deuren van de ingang van het Panoramagebouw open en ruik de bedompte rooklucht van een open haard. Even moet ik mijn ogen sluiten, want dat was bij uitstek de geur van mijn winters.

Curtis drukt op een knop en het licht in de gelambriseerde gang gaat aan. Normaal gesproken is het hier een constante optocht van klossende skiërs en snowboarders langs de skikluisjes naar de hoofdingang op weg naar buiten, naar de gletsjer, maar nu is het spookachtig stil.

Curtis zet zijn handen als een toeter aan zijn mond. ‘Is daar iemand?’

Brent kijkt mij weer aan. Dale ook. Mijn gedachten gaan terug naar de uitnodigingen. Kan een van hen dit hebben georganiseerd? Nee, dat denk ik niet. Zoals Brent al zei is de boel hier nog potdicht. Als je hier rond deze tijd van het jaar wilt overnachten, kost dat je duizenden euro’s. Dankzij mijn online speurwerk weet ik dat Curtis goed verdient. Hij moet het zijn geweest. Maar waarom dan die geheimzinnigdoenerij? En spelen de anderen het spel mee, of heeft hij ze wijsgemaakt dat ik ze heb uitgenodigd?

‘Er moet hier iemand zijn,’ zegt Curtis. ‘Laten we even rondkijken.’

We lopen allemaal haastig een andere kant op, als kinderen die in een pretpark worden losgelaten. Het is hier een doolhof. Omdat dit het enige gebouw in de verre omtrek is, is het multifunctioneel: er is een ruimte voor het reddingsteam, een controlekamer, en verder is het voorzien van alles wat bezoekers en personeel hier eventueel nodig hebben. Het restaurant en de toiletten weet ik te vinden, maar dat is het dan ook. O ja, en ik heb eens een nacht geslapen in een van de piepkleine slaapkamertjes – dit is het hoogstgelegen hostel van Frankrijk.

Ik ren door de gangen en druk ondertussen op lichtknoppen. Een heleboel deuren zitten dicht. Sommige gaan open, andere niet. Deze gaat open. God, dit zou weleens het kamertje kunnen zijn waar ik ooit heb geslapen. De muffe, vochtige lucht roept een herinnering op. Brent onder me op het matras, met zijn grote handen om mijn heupen. Ik staar naar het smalle eenpersoonsbed. Dan stap ik weer naar buiten en ik trek de deur stevig achter me dicht.

Achter de volgende deur zit een linnenkast – stapels ruwe witte handdoeken en versleten lakens op grenen planken en de geur van een goedkoop wasmiddel. Verderop ruik ik eten, en ja hoor, daar is de keuken. Twee pannen op een enorm fornuis. Ik til de deksels op. Een stoofschotel in de ene, puree in de andere. Het is nog warm. Dat zou ons avondeten kunnen zijn, maar waar is het keukenpersoneel?

Ik zie een toilet en duw de deur voorzichtig open, maar de ruimte erachter is leeg en donker. Even verderop is het al even donkere res-

taurant, waar de stank van houtrook zo doordringend is dat ik ervan moet hoesten, ook al brandt er geen vuur. Ik heb hier uren gezeten, mijn handen warmend aan een koffiemok, wachtend tot er een sneeuwstorm was overgewaaid, maar de tafels zijn niet gedekt, dus loop ik maar een andere gang in. De anderen zullen wel op de verdieping hierboven zijn, want ik hoor ze niet meer.

Nog meer voorraadmekers, nog meer deuren op slot. De lichtknoppen hebben kort afgestelde timers die soms al afslaan voordat ik de volgende knop heb ingedrukt, zodat ik mijn weg op de tast langs de muur moet vinden. Er hangt een griezelige stilte. Als er iemand achter een van die deuren tevoorschijn zou schieten, krijg ik vast een hartverzakking.

Eindelijk een vertrouwd beeld: de hoofdingang die naar de gletsjer leidt. Ik loop er snel naartoe. Op dit tijdstip is er niemand en de deur zit waarschijnlijk op slot, maar als dat niet zo is, wil ik die ijzige lucht even opsnuiven. Het is zo lang geleden.

De deur gaat open. De wind giert met een aanhoudend hoog gehuil door de opening naar binnen. Het geluid klinkt merkwaardig menselijk. Ik knal de deur weer dicht en mijn ademhaling slaat op hol. Ik wist dat dit het probleem zou zijn als ik hier terug zou komen. Te veel deuren die ik beter niet kan opendoen.

Bebeers je, Milla.

Oké. Het lukt me wel. Als ik een paar drankjes achter de kiezen heb, voel ik me vast beter.

Boven is een feestzaal die ze verhuren voor trouwerijen en zo. Een prettige inkomstenbron voor kleine wintersportcentra als dit, vooral in het laagseizoen. Ik heb er alleen foto's van gezien, maar daar zullen de anderen wel zijn, want hier beneden ben ik overal geweest.

Hier is de trap. Bovenaan is een zware branddeur, en aan de andere kant ervan lijkt het nog kouder te zijn. Een vaag bekende geur. Wat is het? Heathers parfum misschien.

Stemmen vanachter de deur aan de rechterkant.

Op een vel papier staat: STOP! HET SPEL IS BEGONNEN. LAAT JE TELEFOON ACHTER IN HET MANDJE.

Ik laat mijn adem ontsnappen. Een spel. Een soort quiz misschien, over snowboarden, of wat we nog van elkaar weten. Iets om ons over

de goeie ouwe tijd aan de praat te krijgen. Echt iets voor Curtis om ons op deze manier te vertellen wat we moeten doen, en dat hij bij zijn plannetjes geen afleiding van buiten wil. Ik leg mijn telefoon in het mandje. Alleen...

Ik lees de boodschap nog een keer. HET SPEL IS BEGONNEN. Dat heb ik ooit tegen... Nee. Het is een heel normale uitdrukking. Het betekent niks. Ik leg mijn telefoon bij de vier die er al lagen en ga naar binnen.

De feestzaal steekt een eindje over de berg uit, heeft een dik, wit, hoogpolig tapijt om de sneeuw buiten te imiteren en wit en zilverkleurig meubilair, ongetwijfeld krankzinnig duur. Met satijn gestoffeerde eetstoelen, en tafels met een glazen blad en verchroomd onderstel. De weelderige inrichting vormt een schril contrast met het sobere interieur beneden. Het ruikt er zelfs anders. Weg is de muffe rooklucht, hier ruikt het naar nieuwe verf.

De hele achterwand bestaat uit ramen met witte fluwelen gordijnen, die opzij worden gehouden door een koord. Overdag moet het uitzicht hier spectaculair zijn, maar op dit moment is de raampartij gitzwart. Geen lichtje te zien. Een tikkeltje verontrustend in onze situatie, maar wel een prachtige plek voor een trouwerij.

Als je tenminste even voorbijgaat aan het aantal levens dat de gletsjer heeft geëist.

En hoeveel lichamen hij nog bergt.

Niet aan denken.

Het is hier zo koud dat ik mijn adem zie wasemen. En klam bovendien. De zaal is waarschijnlijk in geen maanden gebruikt. De anderen hebben allemaal een drankje. Op een tafeltje vlakbij staat een flesje bier eenzaam op een zilveren dienblaadje – een Kronenbourg 1664. Het glas voelt ijskoud in mijn hand. Ik was vroeger dol op die kleine flesjes zoetig, bruisend Frans bier. Ik heb het sinds de laatste keer dat ik hier was niet meer gedronken.

We zijn nog steeds maar met z'n vijven. Het personeel zal wel verderop in de gang zijn. Curtis blijft maar naar de deur kijken. Wat is hij van plan?

Heather legt haar French manicure-hand op mijn onderarm. 'Heb je het spel gezien?'

‘Welk spel?’

Ze trekt me mee naar een hoog houten kistje op een bijzettafel-tje. Ernaast liggen pennen, dure, crèmekleurige enveloppen, blanco kaarten en een gelamineerd vel papier met geprinte instructies voor het spel. *Ijsbreker*. Het lettertype is krullerig, zoals je dat ziet op een begrafenisliturgie.

Of op een trouwkaart, corrigeer ik mezelf snel.

Schrijf een geheim op, iets over jezelf wat geen van de anderen weet. Doe het in het kistje. Trek de enveloppen er een voor een uit en raad wie wat heeft geschreven.

Ik kijk weer naar Curtis, omdat ik verbaasd ben dat hij al die moeite heeft gedaan terwijl wij ons net zo lief alleen maar een stuk in de kraag hadden gedronken. Hij beent langs me heen naar het beslagen raam, wrijft een stuk schoon en tuurt naar buiten. Zijn vloeiende bewegingen deden me altijd denken aan die van een turner, en dat is niet veranderd. Nog steeds bezit hij diezelfde kracht en elegantie.

Ik heb meer alcohol nodig voor ik hem durf aan te spreken, dus ik loop eerst naar Brent toe. Tot mijn verrassing heeft hij een flesje bier in zijn hand. Vroeger dronk hij geen druppel.

‘Heb je de afgelopen tijd nog gesnowboard?’ vraag ik.

‘Een keer per jaar,’ zegt hij. ‘Meer kan ik niet betalen. Maar ik doe wel veel aan skateboarden.’

‘Dat is wel aan je schoenen te zien.’

Zijn DC’s zijn bij één teen zo versleten dat ik zijn sok erdoorheen zie. Vroeger werd hij door DC gesponsord, maar vermoedelijk heeft hij dit paar zelf moeten betalen. Het roert me dat hij het merk trouw is gebleven, maar ja, zo is Brent nou eenmaal.

Hij was die winter nog maar eenentwintig, en had het lenige lijf en de energie van een tiener. Nu is hij iets zwaarder geworden. Door zijn wijde kleren is het moeilijk in te schatten, maar hij lijkt nog behoorlijk goed in vorm te zijn. Hij draagt zijn spijkerbroek ook nog steeds halverwege zijn kont.

Door zijn knappe donkere uiterlijk, dat hij aan zijn Indiase vader heeft te danken, was hij korte tijd model voor zijn snowboardcarrière een vlucht nam. Zo nu en dan volg ik hem online, maar van zijn Instagram word ik niet veel wijzer. Ik wil hem vragen of hij een vrien-

din heeft, of misschien zelfs kinderen, maar wellicht wek ik dan een verkeerde indruk. Ik wil alleen maar weten of hij gelukkig is.

‘Dus die uitnodiging komt echt niet van jou?’ vraagt hij.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dat heb ik je al gezegd.’

Ik vang Curtis’ blik van de andere kant van de zaal. Hij kijkt... bezorgd? Hij vraagt zich waarschijnlijk af waar het personeel is.

‘En jij, sta jij nog weleens op je board?’ vraagt Brent in een duidelijke poging een veiliger onderwerp aan te snijden.

‘Niet sinds ik hier weg ben gegaan,’ zeg ik tegen hem.

‘Echt? Niet één keer?’

‘Druk met werk.’ Ik zie zijn verbazing. Destijds beheerste snowboarden mijn leven, en ik dacht altijd dat ik het zou blijven doen tot ik er te oud voor zou worden.

De waarheid is dat ik er doodsbang voor ben. Doodsbang voor wat het met me doet en welke andere levens ik nog zou kunnen vernietigen. Zodra ik mijn bindingen vastklik, wordt al het andere onbelangrijk.

Brent weet niet wat ik heb gedaan, niet alles tenminste. Geen van de anderen weet dat.

En dat wil ik graag zo houden.